

NECHCI PĀ•CHAT! NECHCI PĀ•CHAT!

StĀ™eda, 12 srpen 2009

Byl jsem nedávno na odbĀ›ru krve. PĀ™ede mnou byli Ā•tyĀ™i muĀ¾i, ale šlo to jak po drátkách, takĀ¾e jsme všichni potichu Ā•ekali, aĀ¾ na nás pĀ™ijde Ā™ada. Ticho však ustalo s pĀ™íchodem asi osmiletého chlapeĀ• jeho maminky, kteĀ™í pĀ™išli pár minut po mnĀ›. ChlapeĀ•ek asi tušil, co ho Ā•eká, a tak velmi naĀ™íkal a breĀ¾ se zajíkal.

Ch: Mami, já nechci.

M: Musíme tam. Podívej, mnĀ› taky píchnou do ruĀ•iĀ•ky. A breĀ•ím snad?

Ch: Ale já jsem malej a mnĀ› to bude bolet.

M: Ale nebude to bolet.

Ch: Bude.

M: Nebude.

Ch: Bude. MnĀ› budou píchat víc. Pak jsem šel na Ā™adu já, ale jelikoĀ¾ ordinace zĀ™stávala otevĀ™ená, slyš jsem i pokračování rozhovoru. Ch: A proĀ• nepíchnou i ségru?

M: ProtoĀ¾e ta tolik nekašle jako ty, víš?

Ch: Ale já nechci píchat!M: To zvládneš..

JenĀ¾e to uĀ¾ sestĀ™iĀ•ka zavolala "Další, prosím". Na Ā™adĀ› byla maminka s chlapeĀ•kem. ChlapeĀ•ek se vš bránil. Maminka tedy vzala chlapeĀ•ka do náruĀ•e a kdyĀ¾ chtĀ›la vejít do ordinace, chlapeĀ•ek se zapĀ™el nohama rozkroĀ• o futra dveĀ™í a zaĀ•al kĀ™iĀ•et: "Nechci píchat! Nechci píchat! Nechci píchaaaat!" Tak jsem jen tak pokýval hlavou (podobně Pat Morita) a v duchu si Ā™íkal: Uvidíme, jak budeš mluvit za pár let, chlapeĀ•ku! Stanislav Wiener